

Sonet.

Deset let, mislim, da je že minilo ;
samotnih let. Zašel sem v tuje kraje,
na klance brez počitka in postaje ;
kar je grenkob, to srce jih je užilo.

Kaj se očém je trudnim zasvetilo ?
Ti si, ki sem te sanjal trepetaje,
jesenska sladka luč za mrtve maje,
za sto trpljenj stokratno povračilo . . .

Vse to je le spomin od onstran jarka :
bolnik že sluti večnosti sijaj
in predno mu oči zatisne starka,

odgrne jim Gospod nebeški raj ;
v bolest poslednjo sije luč prežarka —
še en smehlaj, nič več na vekomaj !

I. C.

